

**UCHWAŁA Nr XXIX/.../2026
RADY MIEJSKIEJ W PRZASNYSZU**

z dnia 28 lipca 2026 r.

w sprawie rozpatrzenia skargi na działalność Burmistrza Przasnysza

Na podstawie art. 18b ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2026 r. poz. 662, 912) w zw. z art. 229 pkt. 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2025 r. poz. 1691), po zapoznaniu się ze stanowiskiem Komisji Skarg, Wniosków i Petycji, **Rada Miejska w Przasnyszu uchwala, co następuje:**

§ 1. Skargę wniesioną przez Pana (...) w dniu 12 czerwca 2026 r. na działalność Burmistrza Przasnysza uznaje się za bezzasadną.

§ 2. Pisemne motywy rozstrzygnięcia skargi zawiera uzasadnienie stanowiące załącznik do niniejszej uchwały.

§ 3. Przewodniczący Rady Miejskiej zawiadomi Skarżącego o sposobie rozstrzygnięcia skargi.

§ 4. Przewodniczący Rady Miejskiej przekaze Wojewodzie Mazowieckiemu informację o załatwieniu skargi.

§ 5. Poucza się Skarżącego, że w przypadku gdy skarga, w wyniku jej rozpatrzenia, została uznana za bezzasadną i jej bezzasadność wykazano w odpowiedzi na skargę, a Skarżący ponowi skargę bez wskazania nowych okoliczności - organ właściwy do jej rozpatrzenia może podtrzymać swoje poprzednie stanowisko z odpowiednią adnotacją w aktach sprawy - bez zawiadamiania skarżącego

§ 6. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady Miejskiej w Przasnyszu

Arkadiusz Chmielik

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 12 czerwca 2026 r., znak: WK-III.1411.103.2026.DM, Wojewoda Mazowiecki, działając zgodnie z właściwością, przekazał Radzie Miejskiej w Przasnyszu skargę wniesioną przez Pana (...) dotyczącą działalności Burmistrza Miasta Przasnysz.

Skarżący zarzuca organom Miasta Przasnysz nieprawidłowości związane z prowadzeniem postępowań dotyczących jego osoby oraz kwestionuje zasadność wydatkowania środków publicznych na ich prowadzenie. W szczególności wskazuje na poniesienie przez Miasto kosztów postępowania sądowego w łącznej wysokości 1.137,00 zł, podnosząc, że wydatki te naruszały zasady legalności, celowości i gospodarności określone w przepisach o finansach publicznych. Na poparcie swojego stanowiska Skarżący powołuje wyrok Sądu Rejonowego w Przasnyszu z dnia 26 maja 2026 r., sygn. akt II W 13/24, którym został uniewinniony od zarzutu wykonania wykopu bez wymaganego pozwolenia wodnoprawnego.

Po przeanalizowaniu zgromadzonej dokumentacji oraz okoliczności sprawy Rada Miejska uznała zarzuty Skarżącego za bezzasadne.

Z ustalonego stanu faktycznego wynika, że w październiku 2023 r. Skarżący posadził przy granicy swojej nieruchomości z ul. Jana Twardowskiego sześć betonowych słupków. Działanie to spotkało się ze sprzeciwem mieszkańców tej ulicy. W następstwie uszkodzenia słupków Skarżący zawiadomił organy ścigania o podejrzeniu popełnienia przestępstwa, jednak postępowanie przygotowawcze zostało umorzone. Następnie, w dniu 3 listopada 2023 r., Urząd Miasta Przasnysz został poinformowany przez mieszkańca ul. Jana Twardowskiego o prowadzonych przez Skarżącego robotach ziemnych polegających na wykonywaniu wykopu wzdłuż granicy jego nieruchomości z pasem drogowym. Na miejsce została wezwana Policja. Z ustaleń dokonanych podczas interwencji wynikało, że prowadzone prace powodowały istotne utrudnienia w korzystaniu z drogi przez mieszkańców, w tym dla pojazdów świadczących usługi komunalne.

Jednocześnie należy wskazać, że w tym czasie toczyło się postępowanie zmierzające do wywłaszczenia części nieruchomości Skarżącego na potrzeby realizacji inwestycji drogowej obejmującej budowę ul. Jana Twardowskiego. Sam fakt realizacji inwestycji drogowej nie był przez Skarżącego kwestionowany. Obecnie przedmiotem odrębnego postępowania prowadzonego przez Starostę Przasnyskiego pozostaje wyłącznie wysokość należnego odszkodowania za nieruchomość przejętą pod inwestycję.

W następstwie interwencji Policja skierowała do Sądu Rejonowego w Przasnyszu wniosek o ukaranie Skarżącego za wykonanie wykopu bez wymaganego pozwolenia wodnoprawnego. Postępowanie to zakończyło się wyrokiem uniewinniającym z dnia 26 maja 2026 r.

Podkreślenia wymaga jednak, że wyrok ten odnosi się wyłącznie do odpowiedzialności za zarzucany czyn i nie przesądza, iż roboty ziemne nie były wykonywane. Bezspornym pozostaje bowiem fakt prowadzenia przez Skarżącego prac ziemnych wzdłuż ul. Jana Twardowskiego. Okoliczność ta była podstawą podjęcia przez Miasto działań zmierzających do zabezpieczenia istniejącego stanu faktycznego do czasu ostatecznego rozstrzygnięcia kwestii prawnych dotyczących nieruchomości.

Mając na uwadze zgłoszenia mieszkańców, utrudnienia w korzystaniu z drogi oraz prowadzone postępowanie wywłaszczeniowe, Miasto Przasnysz wystąpiło do Sądu Rejonowego w Przasnyszu z wnioskiem o udzielenie zabezpieczenia poprzez nakazanie Skarżącemu zaniechania dalszych robót oraz powstrzymania się od ingerencji w sporny teren do czasu rozpoznania sprawy. Celem tego postępowania było zachowanie istniejącego stanu faktycznego oraz zapobieżenie dalszym zmianom na nieruchomości, która miała zostać przejęta na cele publiczne. Działanie Miasta miało charakter prewencyjny i służyło ochronie interesu publicznego oraz zapewnieniu prawidłowej realizacji inwestycji drogowej.

Sąd Rejonowy uwzględnił wniosek Miasta i udzielił zabezpieczenia. Oznacza to, że niezależny sąd uznał, iż zostały uprawdopodobnione przesłanki udzielenia ochrony tymczasowej. Skarżący skorzystał z przysługujących mu środków zaskarżenia, które były rozpoznawane przez właściwe sądy powszechne. W dalszym toku sprawy Miasto Przasnysz uzyskało decyzję o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej (ZRID), na podstawie której własność spornego gruntu przeszła z mocy prawa na Miasto. W konsekwencji odpadła potrzeba dalszego prowadzenia postępowania dotyczącego ochrony posiadania, gdyż Miasto uzyskało tytuł prawny do nieruchomości i mogło przystąpić do realizacji inwestycji drogowej. Z tego względu wniosek został cofnięty, a postępowanie zostało prawomocnie umorzone.

Obecnie inwestycja została zrealizowana, a droga jest użytkowana zgodnie ze swoim przeznaczeniem. Odnosząc się do zarzutu niegospodarnego wydatkowania środków publicznych, Rada Miejska nie podziela stanowiska Skarżącego.

Kwota 1.137,00 zł została wydatkowana zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, w szczególności ustawą z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Środki te zostały przeznaczone na pokrycie należnych opłat sądowych na rzecz Skarbu Państwa oraz wykonanie rozstrzygnięć sądu dotyczących kosztów postępowania. Nie można przyjąć, że samo zakończenie postępowania sądowego w sposób odmienny od oczekiwań jednej ze stron albo jego umorzenie oznacza automatycznie, iż wszczęcie tego postępowania było niecelowe lub stanowiło przejaw niegospodarności. Organy jednostki samorządu terytorialnego są zobowiązane do podejmowania działań służących ochronie mienia komunalnego, zabezpieczeniu realizacji inwestycji celu publicznego oraz ochronie interesu mieszkańców. W sytuacji istniejącego sporu co do sposobu korzystania z nieruchomości oraz prowadzonych robót ziemnych skierowanie sprawy na drogę postępowania sądowego stanowiło dopuszczalny i racjonalny środek ochrony prawnej.

Istotne znaczenie ma również fakt, że zasadność stanowiska Miasta została na etapie postępowania zabezpieczającego potwierdzona przez niezależny sąd, który uwzględnił wniosek o udzielenie zabezpieczenia. Dopiero późniejsze uzyskanie decyzji ZRID spowodowało, że dalsze prowadzenie postępowania utraciło swój przedmiot, co uzasadniało cofnięcie wniosku. Nie świadczy to jednak o bezzasadności pierwotnie podjętych działań ani o niecelowym wydatkowaniu środków publicznych.

W konsekwencji brak jest podstaw do stwierdzenia, że wydatkowanie kwoty 1.137,00 zł nastąpiło z naruszeniem zasad legalności, celowości lub gospodarności. Wydatki te pozostawały w bezpośrednim związku z wykonywaniem przez Miasto jego ustawowych zadań, ochroną interesu publicznego oraz realizacją inwestycji celu publicznego i były uzasadnione okolicznościami sprawy.

W świetle powyższych ustaleń Rada Miejska uznaje, że zarzuty podniesione w skardze nie znajdują potwierdzenia w zgromadzonym materiale, wobec czego skarga zasługuje na uznanie za bezzasadną.